

Lærerkredse, egentlig vilde finde videre Tilslutning. Jeg følger ikke saa meget med, at jeg tør sige det bestemt, men jeg har hørt noget om, at det ærede Medlem har udtalt sig om Lærerne og § 8 paa en saadan Maade, at han vist egentlig ikke staar som den rigtige Forsvarer for Danmarks Lærerstand.

Tilbage er kun et enkelt Punkt: Næsen. Maa jeg ikke straks sige, at det er ikke mig, der har indført Ordet Næse, det er det ærede Medlem (Nørgaard), der har begyndt med det Udtryk. Det kunde maa-ske have været rigtigere at bruge et andet Udtryk, men nu er dette blevet indført, og jeg skal derfor fortsætte med at bruge det. Ganske vist prøvede det ærede Medlem ogsaa i sin sidste Tale paa saadan en lille fiks og fiffig Maade at komme udenom, at han ikke har kunnet finde denne Næse. Jeg vil hellere kalde det Tilrettevisning, siger han. Jeg ved imidlertid ikke rettere, end at naar en Embedsmand har gjort eller sagt noget, han ikke maatte, og i den Anledning faar en Tilrettevisning af sin overordnede, plejer man i al Almindelighed i vulgær Tale at kalde det en Næse. Men det ærede Medlem har altsaa ikke kunnet finde Næsen, og han siger, at der er vist ikke ret mange, som har fundet den. Jeg tror ikke, der er en eneste uden det ærede Medlem, som ikke har fundet den. Endogsaa Friskolebestyrelsens Formand i Møborg har jo, som det ærede Medlem fra Højrup (J. Fog-Petersen) fortalte, fundet og noteret den, idet han har sagt: Der er heldigvis noget til Præsten ogsaa. Det er derfor højst mærkværdigt, at det ærede Medlem ikke har kunnet finde den. Om Næsen sidder midt imellem Øjnene, om den er skæv til højre eller til venstre, kan man disputere om, men at der er en Næse, kan ikke omdisputeres.

Jeg skal fortælle det ærede Medlem en lille Historie om en Næse. Biskop Monrad kom en Gang paa Visitats til et Sognovre paa Lolland-Falster, hvor der var 5 Skoler. Han fortalte Børnene en Genfortællingshistorie, hvori der forekom en Mand, af hvem Biskoppen gav en meget nøjagtig Skildring, som sluttede med, at Manden havde en forfærdelig lang Næse. Han gentog Historien i de 4 første Skoler, og Lærerne ogsaa fra de andre Skoler var

stadig til Stede. Da han kom til den sidste Skole, hvor der var ansat en Lærer, som han nærede en lille Smule Tvivl om var loyal og paalidelig i al sin Færd, fortalte han den samme Historie, skildrede Manden meget omhyggeligt, men udelod Næsen. Børnene kom op med deres Tavler, og deres Stile var de mest glimrende, der endnu var blevet leveret, men uheldigvis var der en to-tre Stykker, som i Skildringen af Manden netop kom med den lange Næse. Saa siger Monrad: Ja, det var jo udmærket, men hvor har Børnene faaet den lange Næse fra? — den vil jeg skænke Dem! Se, her var ogsaa en Mand, som ikke kunde finde Næsen, men alligevel fik en lang Næse — Historien er fortalt sans comparaison.

Det ærede Medlem kom i sin anden Tale igen ind paa Spørgsmaalet om Undervisning i Religion, og for at fremhæve min umaadelig reaktionære Stilling til dette Spørgsmaal — som altsaa dog ikke er mere reaktionær end det ærede Medlem fra Assens' (Klaus Berntsen) — fremhævede han paa ny daværende Kultusminister Sthyr's Cirkulære af 1900. Første Gang lagde jeg ikke videre Mærke til det, idet jeg tænkte: Det siger jo i Slutningen akkurat det samme, som jeg har sagt i min Skrivelse: at Luthers lille Katekismus maa være Grundlaget, og de mange Ord, som Kultusminister Sthyr sætter i Forvejen, er meget kønne, det skal jeg ikke nægte, men jeg synes ikke, de hører saa meget hjemme i et kultusministerielt Cirkulære som i et Foredrag for Lærere eller Børn i en Skole, saa jeg finder, min Skrivelse fremtræder i en smukkere Form. Men da det ærede Medlem gentog det, tænkte jeg: Det kommer bare an paa, om det ærede Medlem, som hidtil ikke rigtigt har kunnet faa alting med, nu har faaet alting med. Jeg læste saa Cirkulæret igennem, og jeg saa, at det ærede Medlem her bruger akkurat den samme Trafik, som han brugte overfor min Skrivelse: at udelade det, som ikke er ham behageligt og ikke kan tjene hans Formaal. Han læser den første Del af Cirkulæret op, men glemmer, at naar han læser videre, staar der som Udtryk for, hvorledes Religionsundervisningen skal være, f. Eks.: paa 2det Trin: „Luthers